

Sygn. akt: **D 3/2018**

## ORZECZENIE

dnia (...) roku

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie**

w składzie:

**Przewodniczący:** radca prawny **Bożena Bielecka**

**Sędziowie:** radca prawny **Marek Kulik - sprawozdawca**  
radca prawny **Paweł Kutrzuba**

**Protokolant:** Joanna Kowalska

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Jaromira Miaskowskiego**.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (...)r., (...)r. i (...) r.

sprawy radcy prawnego (...), córki (...), ur. (...)r. zam. (...), prowadzącej kancelarię radcowską (...)

obwinionej o to, że:

w okresie od (...)r. do (...)r. w (...)nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)z dnia (...)r. (sygn. akt (...)) zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego w ten sposób, że wykonywała objęty zakazem zawód świadcząc, jako radca prawny pomoc prawną w toczących się przed Sądem Rejonowym (...)w (...) postępowaniach cywilnych oznaczonych sygnaturami akt (...),(...) i (...), w toczącym się przed Sądem Okręgowym (...) w (...) postępowaniu cywilnym o sygn. akt (...)oraz toczącym się przed Sądem Okręgowym w (...), na skutek apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...)r., sygn. akt (...)postępowaniu cywilnym o sygn. akt (...), poprzez

występowanie przed tymi sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 5/2007 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego; uchwała Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego).

**I. uznaje obwinioną r.pr. (...)za winną tego, że**

w okresie od (...)r. do (...)r. w (...) nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)z dnia (...)r. (sygn. akt (...)) zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego w ten sposób, że wykonywała objęty zakazem zawód świadcząc, jako radca prawny pomoc prawną w toczących się przed Sądem Rejonowym (...)w (...) postępowaniach cywilnych oznaczonych sygnaturami akt (...),(...)i (...), w toczącym się przed Sądem Okręgowym (...)w (...) postępowaniu cywilnym o sygn. akt (...)oraz toczącym się przed Sądem Okręgowym w (...), na skutek apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...)r., sygn. akt (...)postępowaniu cywilnym o sygn. akt (...), poprzez występowanie przed tymi sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego).

**II.** Na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionej karę zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 2 lat i 6 miesięcy.

**III.** Na podstawie art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionej dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas 2 lat.

**IV.** Na podstawie art. 70<sup>6</sup> ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego zasądza od Obwinionej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 2.988,40 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt osiem złotych 40/100).

Przewodniczący

Członkowie

.....

.....

.....

r.pr. Bożena Bielecka

r.pr. Marek Kulik

r.pr. Paweł Kutrzuba

### Uzasadnienie:

Radca prawny (...) wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...)r. w sprawie sygn. akt (...) została skazana za przestępstwo z art. 270 § 1 kodeksu karnego na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres dwóch lat próby oraz na karę grzywny w wysokości pięćdziesięciu stawek dziennych po 10 zł. Tytułem środka karnego orzeczono w stosunku do niej zakaz wykonywania zawodu radcy prawnego na okres dwóch lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu (...)r. (k- (...), k - (...)), co oznacza, że zakaz wykonywania zawodu rozpoczął bieg w dniu (...)r. (...)w okresie od (...)r. do (...) r. w (...) świadczyła jako radca prawny pomoc prawną w toczących się przed Sądem Rejonowym (...)w (...) postępowaniach cywilnych oznaczonych sygnaturami: (...),(...) i (...), w toczącym się przed Sądem Okręgowym (...)w (...) postępowaniu cywilnym o sygn. (...)oraz toczącym się przed Sądem Okręgowym w (...) na skutek apelacji wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego w (...)z dnia (...)r., sygn. akt (...)postępowaniu cywilnym o sygn. (...), poprzez występowanie przed tymi sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych (k – (...),(...),v, k – v, k- (...), k- v, k- (...)).

Sąd Rejonowy (...)w (...) w wyroku z dnia (...)r. w sprawie (...)ustalił, że (...)w okresie od (...)r. do (...)r. w Lublinie nie stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (...)z dnia (...)r. (sygn. akt (...)) zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego i wykonywała ten zawód poprzez występowanie przed sądami na rozprawach, sporządzanie wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych i tym samym wypełniła dyspozycję art. 244 k.k. (k – (...),(...),v). Okoliczność ta została ustalona wyrokiem Sądu Rejonowego (...)w (...) z dnia (...)r. w sprawie sygn. akt (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w(...)z dnia (...)r. w sprawie sygn. akt (...) (k -(...)). Znajduje ona potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych, który jest spójny, jednoznaczny i nie rodzi żadnych wątpliwości.

Podniesione w pismach procesowych Obwinionej okoliczności mające przesądzać o potrzebie umorzenia postępowania (powaga rzeczy osądzonej, brak wyczerpania znamion, znikomy stopień społecznej szkodliwości, przedawnienie karalności) były przedmiotem rozważań sądu w toku postępowania.

W odniesieniu do okoliczności, jakoby w sprawie zachodziła powaga rzeczy osądzonej z uwagi na wydanie orzeczenia kasacyjnego przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, należy stwierdzić, że Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie nie jest władny na dokonywanie oceny statusu Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. W orzecznictwie sądów dyscyplinarnych przyjmuje się, że orzeczenie SN wydane przez skład z udziałem sędziego Izby Dyscyplinarnej utworzonej w Sądzie Najwyższym funkcjonuje w obrocie prawnym. Wobec stwierdzenia, że postępowanie w niniejszej sprawie nie zostało prawomocnie zakończone, trzeba podkreślić, że w konkluzje zawarte w wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z 19 listopada 2019 r., nie dają podstaw do uznania orzeczenia wydanego przez Izbę Dyscyplinarną na skutek rozpoznania kasacji za niebyłe. Wyrok z 4 listopada 2021 r., sygn. akt III FSK 3626/21, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 2021 r. VI SA/Wa 178/20, LEX nr 3286399). Rozstrzygnięcia te funkcjonują w obrocie prawnym.

Odnośnie do wyczerpania znamion czynu zabronionego należy stwierdzić, że w świetle ustaleń faktycznych przypisanie ich nie budzi wątpliwości. Jak stwierdzono wyżej, czyn zarzucony Obwinionej polega na niestosowaniu się do orzeczonego wyrokiem sądowym zakazu wykonywania zawodu. Zgodnie z art. 6 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych świadczenie pomocy prawnej przez radcę prawnego polega w szczególności na udzielaniu porad i konsultacji prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed urzędami i sądami w charakterze pełnomocnika lub obrońcy. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że czynności wykonywane przez Obwinioną w okresie od (...)r. do (...)r., a polegające na występowaniu na rozprawach przed sądami, sporządzaniu wniosków i innych pism procesowych oraz udzielanie porad prawnych stanowiły świadczenie pomocy prawnej w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu, wykonywane były w ramach kompetencji zawodowych Obwinionej, poświadczonych wpisem na listę radców prawnych. Ponieważ zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przez zawód rozumie się zajęcie zarobkowe wymagające określonych umiejętności, najczęściej, choć niekoniecznie, potwierdzonych urzędowo (postanowienie SN z 28.05.2001 r., III KKN 152/99, LEX nr 52000), nie ma wątpliwości, że wykonywanie tych czynności stanowiło wykonywanie zawodu radcy prawnego. W wypadku zawodu radcy prawnego mamy bowiem do czynienia z zawodem zaufania publicznego, wyraźnie uregulowanym w przepisach ustawy o radcach prawnych. Zachowania podejmowane przez Obwinioną polegały na wykonywaniu zawodu niezależnie od tego, czy Obwiniona pobierała za te czynności wynagrodzenie. Pobieranie wynagrodzenia

nie jest bowiem warunkiem uznania danych czynności za mieszczące się w ramach wykonywania zawodu. Jest więc wykonywaniem zawodu także wykonywanie należących do niego czynności nieodpłatnie (K. Buchała [w:] K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Kraków 1998, s. 339; M. Szewczyk, W. Górski [w:] W. Wróbel, A. Zoll (red.) Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2018, t. I, cz. 1, s. 788–789; por. J. Kulesza [w:] M. Melezini (red.) System Prawa Karnego. T. 6. Kary i inne środki reakcji prawnokarnej, Warszawa 2016, s. 510; A. Ziółkowska [w:] V. Konarska-Wrzošek (red.) Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2016; s. 249; M. Kulik [w:] M. Mozgawa (red.) Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2021, s. 170).

Wbrew stanowisku Obwinionej zawód radcy prawnego nie jest specjalizacją prawniczą, lecz zawodem, co wynika wprost z treści art. 1 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Obwiniona w ramach wykonywanego zawodu ma obowiązek znać ten przepis, jest to elementarna wiedza, której wymaga się od każdego radcy prawnego i aplikanta radcowskiego. Z uwagi na powyższe nie można przyjąć, że Obwiniona nie złamała zakazu wykonywania zawodu, ani nawet, że nie miała zamiaru złamać tego zakazu, gdyż sądziła, że zawód radcy prawnego jest specjalizacją, a nie zawodem. Gdyby sąd ustalił, że Obwiniona rzeczywiście uważała zawód radcy prawnego za specjalizację, a nie zawód, można byłoby rozważyć, czy miała zamiar popełnienia czynu zabronionego. W niniejszej sprawie jest jednak oczywiste, że Obwiniona, wykonująca zawód radcy prawnego od wielu lat, znała przepis art. 1 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Bez znajomości tej ustawy Obwiniona nie mogłaby złożyć z pozytywnym wynikiem egzaminu radcowskiego i zostać wpisana na listę radców prawnych. Powyższe oznacza, że obwiniona umyślnie nie zastosowała się do zakazu orzeczonego wyrokiem sądowym.

Nie można też uznać, że Obwiniona nie zdawała sobie sprawy, że zakaz orzeczony został wyrokiem sądowym. Z pism Obwinionej wynika, że Obwiniona nie wie, że wyrok warunkowo umarzający postępowanie, choć nie jest wyrokiem skazującym, opiera się na dowodowym stwierdzeniu winy. Myli też wyrok warunkowo umarzający postępowania z wyrokiem skazującym w którym orzeczono warunkowe zawieszenie wykonania kary. W sprawie Obwinionej zapadł wyrok skazujący, w którym sąd warunków zwiesił wykonanie kary pozbawienia wolności, orzekając zakaz wykonywania zawodu, który podlega wykonaniu. To, że Obwiniona myli instytucje prawne nie zmienia okoliczności, że jako wykształcony prawnik powinna je znać, a jako skazana została przez sąd pouczona o konsekwencjach skazania. Wiedziała zatem, że nie wolno jej wykonywać zawodu. Także i ta

okoliczność przesądza o uznaniu, że Obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu umyślnie.

Nie budzi zatem wątpliwości sam fakt popełnienia przez Obwinioną zarzucanego jej czynu. Poziom społecznej szkodliwości jej zachowania jest wysoki. Obwiniona, będąc wykształconym prawnikiem wykonującym zawód zaufania publicznego zlekceważyła wyrok sądowy skazujący ją za przestępstwo związane z wykonywaniem zawodu. Nie ma wątpliwości, że poziom społecznej szkodliwości czynu jest w tym wypadku istotny. Nie tylko nie może być mowy o stwierdzeniu jej znikomości, lecz należy wręcz stwierdzić, że jest znaczna. Co prawda Sąd Rejonowy (...)w (...) w wyroku z (...)r., (...)warunkowo umorzył postępowanie w sprawie o czyn z art. 244 k.k. stanowiący jednocześnie delikt dyscyplinarny w sprawie o który toczony jest niniejsze postępowanie, a jedną z przesłanek warunkowego umorzenia postępowania jest stwierdzeniem, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, jednak sąd dyscyplinarny dokonuje samodzielnie ustaleń w sprawie i nie jest związany oceną sądu powszechnego. Nawet, gdyby tak było, SR (...)w (...) stwierdził, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a zatem przyjął, że społeczna szkodliwość jest wyższa niż znikoma. Podzielając ten pogląd tutejszy sąd podkreśla, że ocena czynu w kategorii deliktu dyscyplinarnego popełnionego przez radcę prawnego musi być inna, niż ocena tego samego czynu w kategorii przestępstwa powszechnego. Radca prawny, który wykonuje zawód mimo, że wyrokiem sądowym zakazano mu jego wykonywania za przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem zawodu sprzeniewierza się powołaniu radcy prawnego. Wykonując zawód zaufania publicznego winien jest poszanowanie dla obowiązującego prawa. W perspektywie celu postępowania dyscyplinarnego zachowanie, którego dopuściła się Obwiniona cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości i znacznym zawinieniem, co nie może pozostać bez wpływu na wymiar kary w niniejszej sprawie.

Należy jednocześnie podkreślić, że ponieważ czyn przypisany Obwinionej zawierał znamiona przestępstwa, terminy przedawnienia karalności powinny być ustalane zgodnie z regułami określonymi w art. 101 i 102 k.k. W wypadku czynu zarzucanego Obwinionej pierwotny termin wynoszący 10 lat od dnia popełnienia czynu, na który składał się pięcioletni termin określony w art. 101 k.k. i pięcioletnie wydłużenie go na podstawie art. 102 k.k. Pierwotnie przedawnienie karalności miało zatem nastąpić (...)r., jednak termin określony w art. 102 k.k. jednak został wydłużony na mocy ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. 2016, poz. 189) do lat 10, co sprawia, że przedawnienie karalności następuje po 15 latach – a zatem (...)r. Pogląd, że wydłużenie przedawnienia

karalności dotyczy wszystkich wypadków, kiedy termin przedawnienia jeszcze nie upłynął, jest większościowy w doktrynie i orzecznictwie (W. Wróbel: Zmiana normatywna i zasady intertemporalne w polskim prawie karnym, Kraków 2003, s. 531; R. Koper, K. Sychta, J. Zagrodnik: Karnomaterialne aspekty instytucji przedawnienia (zagadnienia wybrane) (w:) Z. Ćwiąkalski, G. Artymiak (red.) Współzależność prawa karnego materialnego i procesowego, Warszawa 2009, s. 215;; B. Nita, A. R. Świątłowski: Zakaz łącznego stosowania przepisów ustawy nowej oraz ustawy dawnej na tle art. 4 § 1 k.k., Prok. i Pr. 2001, nr 5, s.54; A. Marek: Kilka uwag o zasadzie praworządności w prawie karnym (w:) Ł. Pohl (red.) Aktualne problemy prawa karnego. Księga pamiątkowa z okazji Jubileuszu 70. urodzin Profesora Andrzeja Szwarca, Poznań 2009, s. 365; N. Kłaczyńska ((w:) J. Giezek (red.) Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2012, s. 630; uchwała SN z 7 VI 2002 r. (I KZP 15/2002) OSNKW 2002, z. 5 – 6, poz. 49; uchw. SN z 13 V 1999 r. (I KZP 15/99), OSNKW 1999, z. 7 – 8, poz. 39; post. SN z 19 VIII 1999 r., (I KZP 25/99), OSNKW 1999, z. 9-10, poz. 53). W niniejszej sprawie pogląd taki wyraził SN w wyroku z 24 czerwca 2021 r., II DK 58/21. Przyjmuje go też tutejszy sąd.

W świetle powyższych ustaleń nie budzi wątpliwości popełnienie czynu przez Obwinioną, ani brak podstaw do wyłączenia jej odpowiedzialności. Podniesione wyżej okoliczności świadczą o wysokim poziomie jej zawinienia i społecznej szkodliwości jej czynu. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ma na uwadze okoliczność, że Obwiniona dopuściła się poważnego sprzeniewierzenia obowiązkom radcy prawnego, okazując lekceważenie prawomocnego orzeczenia sądu i popełniając przestępstwo. Każda z tych okoliczności sama przez się skutkowałaby koniecznością orzeczenia kary surowej. Należy podkreślić, że skoro Obwiniona zlekceważyła sądowy zakaz wykonywania zawodu, to właśnie zawieszenie prawa do wykonywania zawodu jest w jej wypadku karą, która jest rodzajowo adekwatna. Radca prawny lekceważący zakaz wykonywania zawodu powinien zostać ukarany zawieszeniem prawa do jego wykonywania. W razie orzeczenia kary łagodniejszej rodzajowej żadne z zachowań Obwinionej w istocie nie spowodowałoby choćby czasowego wyłączenia jej z obrotu prawnego. Sprzyjałoby to umocnieniu się u Obwinionej poczucia lekceważenia dla porządku prawnego. Należy bowiem podkreślić, że w toku postępowania Obwiniona prezentowała stanowisko, które da się sprowadzić do poglądu, że sądowy zakaz wykonywania zawodu jej nie obowiązuje. Tylko tak bowiem można wytłumaczyć konsekwentnie prezentowane przez Obwinioną, a sprzeczne z elementarną wiedzą prawniczą stanowisko, że radca prawny nie jest zawodem i nikt nie ma prawa zabronić Obwinionej wykonywanie zawodu prawnika. Okoliczność ta świadczy o tym, że Obwiniona nie zamierzała stosować się

do orzeczenia sądu, uważała, że nie jest nim związana. Dlatego orzeczenie zawieszenia prawa do wykonywania zawodu.

Stosunkowo długi czas, na który orzeczono karę jest uzasadniony wagą popełnionego czynu. Warto w szczególności podkreślić, że Obwiniona nie zastosowała się do wyroku, w którym orzeczono zakaz wykonywania zawodu na okres lat dwóch, pozostając w ramach zakresu sankcji, którą art. 43 § 1 k.k. określa na okres od 1 do 15 lat. Należy podkreślić, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zgodnie z art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych może orzec kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres od 3 miesięcy do lat 5. Biorąc pod uwagę umiejscowienie tej kary w systemie sankcji przewidzianych w ustawie o radcach prawnych należy podkreślić, że jest to sankcja relatywnie surowsza, niż orzeczona przez Sąd Rejonowy, jednak w świetle poniesionych wyżej okoliczności jest ona adekwatna do wagi czynu.

Wymierzenie kary zakazu sprawowania patronatu jest obligatoryjny na podstawie art. 65 ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w razie skazania na karę zawieszenia w prawie do wykonywania zawodu.

Wymierzona Obwinionej kara oraz dodatkowa kara zakazu sprawowania patronatu w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego spełni funkcję prewencyjną i przyczyni się do zapobieżenia popełnieniu przez Obwinioną Radcę Prawnego podobnych czynów w przyszłości.

Ponadto orzeczona kara odpowiada interesowi samorządu radców prawnych, a jednocześnie stanowi realne zadośćuczynienie naruszonemu poczuciu zaufania do zawodu radcy prawnego.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje swoje oparcie w przepisie art. 70<sup>6</sup> ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych.

Stosownie do tego przepisu w razie ukarania koszty postępowania ponosi Obwiniona.

Na koszty postępowania dyscyplinarnego w łącznej wysokości 2988 ,80zł (słownie: 00/100) składają się: koszty ryczałtu członków składu orzekającego, koszty ryczałtu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego określone Uchwałą Nr 10 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia 23 czerwca 2008 r, której tekst jednolity został ogłoszony Uchwałą Nr 38/IX/2014 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia 02 czerwca 2014 r. zmienionej Uchwałą nr 224/X/2020 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia 7 stycznia 2020r. w łącznej wysokości 2700,40zł oraz koszty korespondencji doręczanej w sprawie stronom oraz Ministrowi

Sprawiedliwości i Krajowej Radzie Radców Prawnych w Warszawie w łącznej wysokości 288,40zł.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

**POUCZENIE:**

*Na podstawie art. 70<sup>4</sup> ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w terminie czternastu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.*

Przewodniczący

Członkowie

.....

.....

.....

r.pr. Bożena Bielecka

r.pr. Marek Kulik

r.pr. Paweł Kutrzuba